
Győri László

FALU

Köd ül a fekete fákon,
valami ragadozó
ölyv, kánya, valami vékony
röntgenes árnyat adó.

Lehet, hogy valami messzi
sűrűség tér ide be
a faluba, s ez a kasztni
nem tudja, előzze-e?

Becsukja-e a fiókba,
vagy elővegye a sprét,
melytől irtózik az óda,
s lehull a mollyal a gép?

Becsukja-e magába
tűromolajjal a ház,
jöjjön bármi, de kivárja,
mit hoz a molyosodás?

Mind öreg. Avagy afféle.
Aristophanesi kar.
Aggoké. Ennyi a képe.
Mind hasonulni akar.

Szállnak ellene a fecskék,
űzik a ködzivatart.
Kisasszonyeste nézd el az estét:
egyáltalában akart?

Mit akart egyik? A másik?
Szekrénye agg tetején
őrzi örökre, halálig,
anyja porát Eugén.

Mit akart egyik? A másik?
A munkástörthivatal
a gondba sohase mászik,
ő nincs, ő nem is akar.

És ő? A messzi ausztrál?
Ki tudja, miket akar?
Engem már semmi se frusztrál,
ausztrál-kínai fal.

Nem izgat már a derítő,
hogyhíjják, hogy mi is az,
földbe vájt égi. E sírkő,
e bűzös albeli gaz.

Elér a földig, s ereszti
levét, a dögleteset.
Mit bír ki még ez a kasztni?
Esője meddig ered?

Addig, ameddig a vésznő,
a művésznő ecsetet
fog a kezébe s a vízkő
ró rá függőlegeset.

Addig, ameddig a mackók
vannak valamennyien:
persze nem számítva Vackort,
mely *szinténdenszintilyen*,

addig minden mit se számít,
csak egyedül a cinkék.
Meg a napraforgótáblák.
S az angyalenciánkék.

MISKA

Asztalosmester keresztapám volt
az egyetlen iparos a széles rokonságban,
nem csoda, ha nagy becsben tartották.
Ő meg, úgy látszik, ellenkezőleg, ami ők,
parasztnak kívánkozott volna lenni inkább.
Nagy kertesházat vásárolt,
gyümölcsöt, szőlőt, zöldséget,
amerikai mogyorót termelt,
fügefákkal, virágokkal bíbelődött.
Méheket tartott, s akácra vándorolt velük
északra a fehér dombok alá.

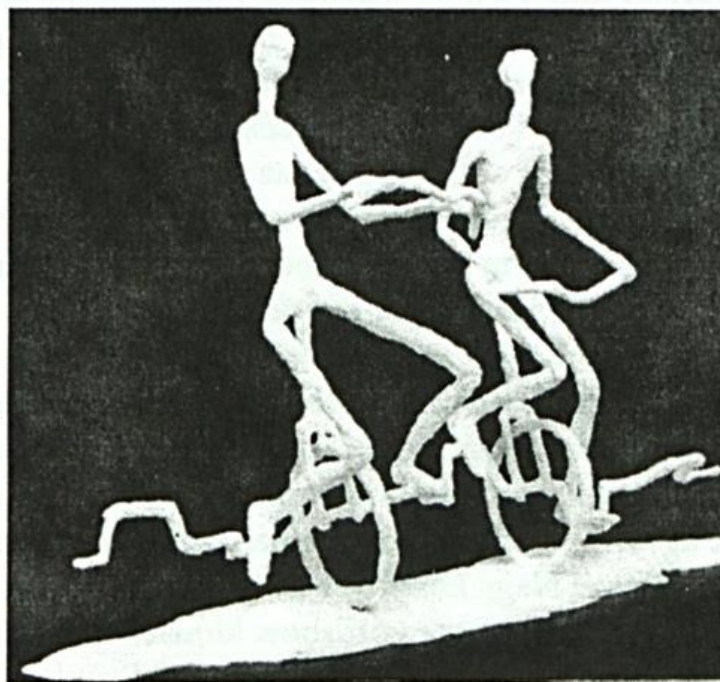
Sokszor tébláboltam körülötte, néztem,
hogy főzi az enyvét, s volt firnájsz,
túróenyv (kazein), róka farkú fűrész.
Asztalos volt az én keresztapám,
de legszívesebben parasztnak szegődött volna el.

De hát csak afféle asztalosparaszt volt.
Ki látott olyat ugyanis: fügefát a kertben?!
S hogy nevet adjon a disznájának!
A mienk csak a *kussra*, a *cocámra* hallgatott,
az övének viszont virtigli neve volt:
Miska. Mindnek, minden évben.
Valószínűleg az öröklét enyve,
cikk-cakkos csapolat a deszkán.

A LEKTOR CERUZÁJA

„Jav. köz.” –
a titokzatos cenzor ceruzája.
De mit javítanék?
Mit javítsak ki végre-valahára?
Szoruljon be végleg a vasék
a görcsös tűzifába?
Inkább öt fok, inkább egy öt fokos jövő,
mely javítva sem lesz több ennyinél.
Ha itt a tél, hát legyen itt a tél,
javítva nem közlünk, ha már hull a hó,
évszakot, jeget, zúzmarát.
Kijavítja talán a tavasz?
Nem vágok még egyszer az ékre,
hogy gipszbe rakassam könyékig a verset.
A biztosító mit fizet? Köszönöm.

Ó, régi bájok, régi évszakok!
Csuklóig sínben gépelek.

Molnár Péter: Az új idők lovasai III. (2001)